

REAL WORLD ΧΟΡΗΓΟΥΜΕΝΗ ΑΝΤΙΔΙΑΒΗΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΗΛΙΚΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΡΥΘΜΟ ΣΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΗΘΗΣΗΣ

Κουβάτσος Παναγιώτης¹, Παπαζαφειροπούλου Αθανασία¹, Γεωργόπουλος Ηλίας¹, Ραλλατου Μαρία¹, Παμπόρης Κωνσταντίνος¹, Καγκελάρη Ελευθερία¹, Αναγνωστοπούλου Κωνσταντίνα¹, Καμαράτος Αλέξανδρος¹, Μελιδώνης Ανδρέας², Αντωνόπουλος Σταύρος¹.

1: Α΄ Παθολογικό Τμήμα & Διαβητολογικό Κέντρο Γ.Ν.Π. Τζάνειο, Πειραιάς, Ελλάδα

2: Διαβητολογικό & Καρδιομεταβολικό Κέντρο, Νοσοκομείο Metropolitan, Πειραιάς

ΕΙΣΑΓΩΓΗ, ΣΚΟΠΟΣ: Είναι γνωστό ότι τόσο η ηλικία όσο και ο ρυθμός σπειραματικής διήθησης αποτελούν βασικούς παράγοντες στην επιλογή της αντιδιαβητικής αγωγής.

Σκοπός της παρούσας μελέτης είναι η διερεύνηση στην κλινική πράξη των αντιδιαβητικών αγωγών που λαμβάνονται σε σχέση με την ηλικία (άνω ή κάτω των 65 ετών) και τον ρυθμό σπειραματικής διήθησης (> ή < 60 ml/min).

ΥΛΙΚΟ ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΟΣ: Στη μελέτη εντάχθηκαν 230 ασθενείς (125 άνδρες) με ΣΔ2, ηλικίας ($\pm$ τυπική απόκλιση) 64,8 $\pm$ 7,5 έτη, HbA1c 7,4 $\pm$ 1,7%, διάρκεια ΣΔ2 12,8 $\pm$ 3,8 που προσήλθαν στο Διαβητολογικό Κέντρο του Νοσοκομείου μας το διάστημα Σεπτέμβριος – Δεκέμβριος 2018. Σε όλα τα άτομα της μελέτης έγινε καταγραφή των δημογραφικών χαρακτηριστικών και έγινε υπολογισμός του ρυθμού σπειραματικής διήθησης σύμφωνα με τον τύπο MDRD.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ: Το 29,9% των ατόμων της μελέτης ήταν ηλικίας άνω των 65 ετών και το 26,1% είχε ρυθμό σπειραματικής < 60 ml/min. Στα άτομα ηλικίας $\geq$ 65 ετών η λαμβανόμενη αντιδιαβητική αγωγή είχε ως εξής: το σύνολο τους ελάμβανε μετφορμίνη, 16,3% σουλφονουλουρίες, 34,9% αναστολείς DPP-4, 11,6% αγωνιστές GLP-1, 16,3% αναστολείς SGLT-2 και 16,3% βασική ινσουλίνη. Στα άτομα ηλικίας < 65 ετών η λαμβανόμενη αντιδιαβητική αγωγή είχε ως εξής: 95% ελάμβανε μετφορμίνη, 27,7% σουλφονουλουρίες, 58,4% αναστολείς DPP-4, 4% αγωνιστές GLP-1, 5,9% αναστολείς SGLT-2, 4% γλινίδες, 2% γλιταζόνες και 16,8% βασική ινσουλίνη. Στατιστικά σημαντική ήταν η διαφορά που αφορούσε τους αναστολείς DPP-4 (P=0,01) και τους αναστολείς SGLT-2 (P=0,05). Στα άτομα με ρυθμό σπειραματικής διήθησης $\leq$ 60 ml/min η λαμβανόμενη αντιδιαβητική αγωγή είχε ως εξής: 97,3% ελάμβανε μετφορμίνη, 24,3% σουλφονουλουρίες, 48,6% αναστολείς DPP-4, 10,8% αγωνιστές GLP-1, 7,3% αναστολείς SGLT-2, 5,4% γλινίδες, 2,7% γλιταζόνες και 18,9% βασική ινσουλίνη. Στα άτομα με ρυθμό σπειραματικής διήθησης > 60 ml/min η λαμβανόμενη αντιδιαβητική αγωγή είχε ως εξής: 96,2% ελάμβανε μετφορμίνη, 24,8% σουλφονουλουρίες, 52,4% αναστολείς DPP-4, 4,8% αγωνιστές GLP-1, 6,7% αναστολείς SGLT-2, 1,9% γλινίδες, 1% γλιταζόνες και 16,2% βασική ινσουλίνη.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ: Τα αποτελέσματα της παρούσας μελέτης δείχνουν ότι υπάρχουν σημαντικές διαφορές όσον αφορά τους τη λαμβανόμενη αντιδιαβητική αγωγή με βάση το ηλικιακό όριο των 65 ετών. Αντίθετα, η νεφρική λειτουργία δεν φαίνεται να σχετίζεται με σημαντικές διαφορές όσον αφορά την επιλογή της αντιδιαβητικής αγωγής καθώς οι σύγχρονες αγωγές παρέχουν τη δυνατότητα τροποποίησης της δόσολογίας ανάλογα με τα επίπεδα του ρυθμού σπειραματικής διήθησης.